

REVISTA de POVESTIRI

mai puțină informație, mai multă imaginație

Supliment Nr. 10 | Februarie 2013

Spread the love

supliment digital LGBT
povestiri cu personaje care iubesc

Contact

Adresă: Str. Școala Floreasca nr. 18, ap. 2, 011643, București

Email: salut@revistadepovestiri.ro

Facebook: [facebook.com/revistadepovestiri](https://www.facebook.com/revistadepovestiri)

Twitter: twitter.com/revdepov

ISSN 2284 – 6409

Publisher

Asociația Brain Fitness

Abonamente

www.revistadepovestiri.ro/butic sau

butic@revistadepovestiri.ro

Distribuție

Distribuția se face la nivel național, prin lanțurile de librării Humanitas, Nemira, Librarium, Cărturești, prin Anthony Frost și prin librăria franceză Kyralina.

Găsiți revista și pe elefant.ro, libris.ro și emag.ro

Concept grafic

t e a s e r

www.teaser.ro

Tipar

Master Print Super Offset

Drepturi

Conținutul revistei nu poate fi reprodus, parțial sau integral, pe niciun suport, fără acordul scris al editorului.

Editor

Simina Diaconu simina@revistadepovestiri.ro

Publicitate

Simina Diaconu simina@revistadepovestiri.ro

Suntem în căutare de sponsori și parteneri de publicitate, dăm la schimb idei și prietenie.

Autori

LUCHIAN ABEL
VLADIMIR BORȚUN
GEORGIANA CODRESCU
PINOCCHIO N. COLLODI
TUDOR DAN
CEZARA DRAGOMIR
MIHAI-ALEXANDRU LĂCĂTUȘU
ALEXANDRA MEDARU
RAMONA MICU
ALICE MOGOJAN
ILEANA NEGREA
KALI NOIR
ALIN OLARU
LAURENȚIU OLTEANU
CRISTINA RADU
RALUCA RADU
DIANA RUSU
ALEXANDRINA SABĂU
ANDREEA TEODORESCU
DANIELA TUNĂREANU
ALEXA VĂSII

Editorial

SIMINA DIACONU

Saluuuuuut,

Iată o colecție de povestiri cu personaje LGBT care iubesc. Povestiri care te vor face să zâmbești sau te vor întrista, așa cum face și dragostea, parșiva. Pentru că Revista de Povestiri e una de ficțiune, așa îți recomand să citești și acest supliment.

Am reținut multe dintre textele pe care le-am primit în urma apelului de pe site, pe unele dintre ele le-am editat mai mult, pe altele mai puțin. M-am bucurat când mi-am dat seama că se creează un fel de puzzle de situații și personaje, de perspective. Sper să îți placă și ție asta.

Toate ca toate, be proud. Și mândru sau mândră că iubești. Indiferent cum, indiferent pe cine.

Cu drag,
Simina

PARTENERI MEDIA

Declarație (de dragoste)

ALEXANDRINA SABĂU

Era în data de 7 octombrie 1987, în jurul orei 11:00. Îmi amintesc precis, pentru că era prima zi de facultate, primul curs din anul I și profesorul întârzia. Pe culoarele Universității ne foiam vreo 60 de studenți noi-nouți, căutându-ne un loc în sala de curs sau în grupurile strânse pe lângă scrumiere. Aveam și eu aceeași neliniște de început și căutam din priviri o față prietenoasă.

Ca să înțelegi circumstanțele în care s-au comis faptele pentru care mă aflu în cercetare, imaginați-vă, stimați tovarăși anchetatori, toată agitația și neliniștea din ziua aceea, zumzetul, câte o vorbă răsunătoare sau un râset mai zgomotos și fumul de țigări care plutea pe hol. În singurul colțișor liniștit stătea coacuzata, așezată pe un rucsac burdușit, sprijinită de calorifer. Cum stătea cu capul în pământ, nu era fața prietenoasă pe care o căutam, erau mai mult o frunte, un breton drept și un vârf de nas roșu, care m-au atras...

- Bună! Și tu aștepti la curs la Gherasim?

Părul i-a fluturat ușor spre spate, ochii căprui i-au privit mirați pe ai mei. Apoi buzele i s-au deschis și i-am auzit pentru prima dată glasul puțin răgușit:

- Da.

Pauză.

- Irina!, s-a adunat deodată și mi-a întins mâna, zâmbind. Abia am sosit de la Baia Mare. Vin direct de la gară, am mers toată noaptea, a adăugat, arătând spre rucsac. Dacă mai întârzie mult, eu adorm aici.

Și uite așa am găsit-o pe cea mai prietenoasă dintre toate. Deși avea o laringită care o chinuia de o săptămână – de asta era așa pleoștită – a turuit tot cursul, șoptit și răgușit, în timp ce profesorul plictisit ne ura bun venit la facultate și ne explica ceva despre viitorul luminos al studenților silitori.

[...] (irelevant pentru anchetă)

Nu avea unde să stea, cum puteam să o las cu ditamai rucsacul în spate să umble pe la secretariat și pe la administratorii de cămine, în căutarea unui loc? Am invitat-o la mine.

Era 14:30 când am ajuns la căminul P9 din Regie. Portarul lipsea, era liniște, majoritatea erau la cursuri. Am luat-o de braț ca să o conduc. A oftat. Rucsacul era greu. Am urcat două etaje, până la camera 213, a cincea pe dreapta. Precizez că, din superstiție, cineva mângălise pe ușă 212 și 1/2, dar camera figurează în registrele căminului cu numărul 213.

Am invitat-o să ia loc pe pat, căci singurul scaun era ocupat cu reșoul pe care ne încălzeam mâncarea.

- Ar trebui să dormi un pic, i-am zis.

Iar a făcut pauza aceea, privindu-mă fără să clipească.

- Vreau să mă schimb, mi-a răspuns.

S-a dezbrăcat încet în timp ce îmi povestea cum a ajuns la facultatea de mate, deși ea visa să dea la arte, dar părinții n-au lăsat-o. De ciudă a făcut laringită, zicea ea, în timp ce își lăsa fusta să alunece. Părinții ei erau profesori și aveau convingeri.... de un anumit fel, n-am înțeles de care, căci tocmai își trăgea bluza peste cap când îmi explica. Am simțit că mă înroșesc când am văzut-o aproape goală, înfrigurată în mijlocul camerei, scotocind în bagaj după o pijama.

I-am întors spatele și m-am trântit pe pat cu o carte în brațe. Mă prefăceam că citesc când s-a așezat și ea lângă mine și și-a sprijinit capul de umărul meu.

- Ești tocilară, Maria?, a întrebat, lipindu-se de mine și trăgând pătura peste noi. Era tare frig în cămin.

Dar n-am reușit să articulez un răspuns, eram preocupată să înțeleg de ce s-a stins brusc mirosul așternutului scrobrit de mama, lăsând loc unui parfum de mușețel amestecat cu penicilină – remediul clasic pentru laringită. Apoi vâjăitul stârmit de răsufierea ei caldă în urechea mea... Am închis ochii și am ascultat. Respirațiile noastre s-au sincronizat când buzele ei le-au atins pe ale mele. Pijamaa îndelung căutată a ajuns cumva aruncată pe rucsac, împreună cu pătura care ne încurca, mâinile ni s-au întâlnit pe sutienul meu cu copci, luat de la magazinul Victoria, palmele ei reci mi-au înfiorat sânii, eu i-am căutat pe ai ei. Recunosc că am săvârșit acestea și toate celelalte crime, menționate în declarația denunțătoare de la dosar.

Când am deschis ochii, într-un târziu, am văzut ușa dată de perete și pe colega de la camera 215, a șasea pe dreapta, cu ochii și gura căscate la trupurile noastre îmbrățișate. Aș putea să-i desenez stupoarea, indignarea, mânia, căci am revăzut-o de câteva ori în săptămânile care au urmat, în exact același loc sau în dreptul ușii lipsă de la dușul comun de pe etaj.

Prin urmare, recunosc acuzațiile aduse și aștept hotărârea organelor de anchetă.

Data.....

Semnătura.....

Cercel în urechea dreaptă

PINOCCHIO N. COLLODI

Dragă Vlad,

În scrisoarea trecută, rămăsesem la partea amuzantă a poveștii.

Cred că ți-am mai spus că s-a pus problema ce facem cu copiii când se închide grădinița, dacă eu și Colombina lucrăm amândoi și Coana Mare e plecată în România. Atunci am zis, foarte bine, îmi iau concediu și stau cu ei. Pe urmă m-am gândit că dacă tot stau cu ei, de ce să nu stăm cu toții în România. Dar cum ajungem acolo? Să mă duc cu mașina conducând de unul singur 1500 de kilometri era exclus. La un moment dat, cu totul întâmplător, s-a găsit un personaj misterios care avea nu se știe ce afacere obscură de rezolvat acolo și ar fi venit cu mine, am fi condus cu schimbul. Pe urmă am descoperit Dac Air și am zburat. Personajul misterios și-a luat și el bilet în același avion.

I-am explicat domnului Inginer că România e o țară extrem de conservatoare din anumite puncte de vedere, așa că ar fi bine să-și scoată cercelul din urechea dreaptă pe perioada experimentului. (Pe vremea aceea încă purta un cercel în urechea dreaptă, era la modă. Și era prima lui vizită în România.) Mi-a răspuns: Bine, dacă ții tu neapărat. Și, pe ton de mare concesie: Dar numai când ajungem la destinație!

Îmi făcusem socoteala cam așa: Colombina ne debarcă dis-de-dimineată cu mașina la stația de S-Bahn, pe un soi de Podul Grant münchenez, și pe urmă, neavând acolo unde să parcheze, merge mai departe la serviciu. Eu și copiii luăm un S-Bahn oarecare două stații, până la Gara Centrală, și de acolo mai departe S-Bahnul spre aeroport împreună cu domnu' Inginer, tocmai sosit cu Euro-City-Night de la Frankfurt. Dar nu luasem în calcul dragostea: dragostea de mamă, care face minuni.

Minunea a fost în cazul nostru hotărârea bruscă (5 minute înainte de plecare) a Colombinei de a veni cu noi până la aeroport. Conform planului, că n-aveam încotro, l-am luat în drum și pe domnu' Inginer, care desigur că nu-și scosese cercele. Există mai multe amintiri legate de acel concediu, care îmi provoacă întotdeauna un zâmbet de la o ureche la alta. Prima este momentul întâlnirii: dintre toate întâlnirile noastre reale și virtuale începând din mai 1997 și până acum, cine mai știe câte au fost deja și câte vor mai fi, în dimineața aceea a fost singura dată când ne-am strâns mâna tovarășește. Și aproape la fel de amuzantă a fost și figura domnului Inginer în momentul în care a văzut-o pe Colombina și a înțeles că e nevastă-mea. Nu avusesem cum să-l previn.

Pe aeroportul Băneasa am fost întâmpinați de o echipă formată din mămici, bunici, mătuși și alte persoane oficiale, printre care și verișoară-mea, în general foarte entuziastă, dar acum inexplicabil de rezervată. Cu ea și cu prietenul ei, Bogdan am stat apoi zece zile la 2 Mai. După prima săptămână, experimentul încheiat, domnu' Inginer s-a întors acasă. Am lăsat copiii cu verișoară-mea și cu Bogdan, și am plecat și eu la București cu domnu' Inginer, să-l conduc. Ultima noapte, la mama acasă, în camera mea de pe vremuri (îți mai aduci aminte?), apoi dis-de-dimineață la aeroport.

Început de septembrie, răsăritul de soare roz printre avioanele cu elice, o ceață subțire. Abia pe seară urma întoarcerea la 2 Mai, cu un alt văr, cu mașina. Ce să fac între timp? Numai bine, o vizită la mătușa mea preferată, mama numitei verișoare, ușor revoltată de fiica ei care a plecat practic fără bani la mare și că bine-bine, am invitat-o eu, dar nici chiar așa. Am liniștit-o și ne-am continuat conversația agreabilă la o ciorbiță, o țuiculiță și-un păhărel de vin... Cu totul întâmplător, mătușa mea preferată a început să povestească despre impresiile verișoarei mele preferate din ziua în care ne-a așteptat la aeroport. Conversația lor se pare că decursese cam așa:

Verișoară-mea: A venit cu un tip.

Mătușă-mea: Un prieten, probabil.

Verișoară-mea: Poartă cercel.

Mătușă-mea: Ei, și? Și Bogdan poartă cercel. Și nu numai. E împodobit ca un pom de Crăciun.

Verișoară-mea: Poartă cercel în urechea dreaptă. Înseamnă că e homosexual.

Mătușă-mea: Ei na.

Verișoară-mea: Îți spun eu.

Mătușă-mea: Hm, tot ce se poate.

Verișoară-mea: De ce a venit cu el? De ce? De ce?

[Ceva mai târziu]

Mătușă-mea: Dar Bogdan poartă cercel în urechea stângă. Unu' pe stânga, unu' pe dreapta, să știi că aștia se potrivesc. Ia să vezi tu ce iese din asta.

Verișoara-mea: Ei na.

Mătușă-mea: Îți spun eu.

Verișoară-mea: Hm, tot ce se poate.

Amândouă în cor: Bogdan trebuie neaparat să-și scoată cercelul.

[Discuție între verișoară-mea și Bogdan în dimineața plecării la 2 Mai. Bogdan apare ca de obicei, împodobit ca un pom de Crăciun: păr lung, barbă, cercel, inele, brățări.]

Verișoara-mea: Cum? Încă nu ți-ai scos cercelul?!?

Bogdan: Nici nu mă gândesc.

[La 2 Mai: Un Bogdan amical, vorbind foarte bine germana, priviri chiorășe de la verișoară-mea.]

Revenind în prezentul vizitei, mătușa mea preferată:

Mătușă-mea: Ei, că e pe stânga, că e pe dreapta: Cum e? Așa e?

Eu: De ce nu l-ai întrebat pe el, dacă vrei să știi?

Mătușă-mea, în retragere: Aaa, eu nu vreau să știu, verișoară-ta vrea vrea să știe.

(Verișoară-mea nu poate să reacționeze de la 250 km distanță.)

Mătușă-mea: În fine, în episodul [numar peste 400] din [nume de telenovelă] apare un homosexual care nu poartă cercel deloc. Așa că, vezi, nu se știe niciodată.

Eu surâd misterios.

Va urma, vezi bine.

Cu drag,
Pinocchio

Cutia Pandorei

DIANA RUSU

Scriu aceste rânduri în timp ce privesc peisajul montan de vară, dominat de verdele puternic al acelor de brad și presărat cu alei roșietice de pământ umed. Stau pe terasa apartamentului meu, savurând o cafea, exact așa cum prevesteam în proiectul de marketing din clasa a 10-a, pe care profesorul meu britanic l-a admirat.

Nu-mi aparținea conceptul, nici măcar previziunile financiare, dar am adăugat la sfârșit că va fi minunat să îți bei cafeaua de dimineață pe terasa apartamentului tău de vacanță, în timp ce în apropiere câțiva bărbați trecuți de prima tinerețe își exersează loviturile de golf.

Au trecut zece ani de atunci și iată-mă acum rememorând viața mea din tot acest timp. Pentru că printre examene, proiecte și joburi, a trăit iubirea. Zgârcite clipe de fericire printre lacrimi, blesteme, umilințe, disperare. Până la un punct, așa se arăta dragostea.

Spun până la un punct pentru că, de mai bine de un an, înseamnă liniște, protecție, răsfăț. În timp ce eu aștern pe hârtia digitală amintiri închise până acum într-o cutie a Pandorei pe care mi-a fost teamă să o deschid, logodnicul meu îmi trimite prin aer un sărut. E unul dintre bărbații de pe terenul de golf. Și nu e atât de trecut de prima tinerețe. Spune că eu i-am redat și anii care ne despart, iată cea mai dulce declarație de iubire.

Poate părea ciudat, dar încă din adolescență mi-am iubit prietenele mult mai profund decât prietenii. Alături de ele am experimentat un soi de relație complicată, dar plină de grijă, atenție și dragoste. S-a întâmplat să merg și mai departe de atât. Privind în urmă, cred că uneori am fost îndrăgostită. Și, dacă ar fi să mă confesez cu adevărat, nu mi-au fost străine nici trăirile atracției carnale față de ele.

Cu toate astea, nu mi-am dorit niciodată altceva decât o iubire adevărată și pasională cu un bărbat puternic, dar tandru. Alături de bărbați am trăit momente intense de plăcere. Chiar dacă nu se potriveau în viața mea, în intimitate m-am contopit cu fiecare dintre ei cu dăruire absolută.

Dar ele... Alături de ele a fost întotdeauna dorința ascunsă, negată, dospită sub atâtea gânduri negre, prejudecăți, sentimente confuze.

Prima oară când am simțit așa ceva față de o fată eram la începutul adolescenței. Ne apro-

piasem mult, împărtășeam gusturile pentru aceleași genuri muzicale, același stil de viață boem și întunecat, ca orice adolescent doream să șocăm. Și, într-o zi, deși aveam fiecare pasiunile ei masculine și admiratorii ei, s-a întâmplat. Într-un amestec de Led Zeppelin, fum de țigară și votcă ieftină, înconjurată de rafturi cu cărți înghesuite, am început timid să ne sărutăm și am continuat, mai puțin timid, să ne atingem și să scoatem la iveală albul pielii, acoperit pe nedrept de tricouri negre, ținte metalice, inele și zgârzi.

La scurt timp după aceea nu am mai vrut-o. Ca un prădător care își părăsește prada. După o noapte de înșelătoare iubire, în loc să o ador, am aruncat-o în dizgrație, pe ea și pasiunea pentru acel stil de viață.

Avea să fie un laitmotiv al iubirilor, pentru mine: în momentul ruperii, după ce mă hrănisem obsesiv cu universul persoanei dorite, mă trezeam și deveneam indiferentă la tot ce îmi plăcuse înainte. Așa am reușit să gust din multe și să adaug în biblioraftul amintirilor obiceiuri, muzică, cultură, rase, etnii. Am bifat domenii și le-am clasificat într-o mică enciclopedie îndată ce vraja dispărea.

Ultima mea iubită interzisă a existat cândva la finalul adolescenței. Era mai mare cu un an și o adoram, pentru că avea ceva matern în felul în care mă iubea. Mă alinta, mă proteja. O priveam cu admirație, nu era nimic snob în ea. În liceul meu părea că e normal să fi bi. Nu se vorbea despre asta, dar aveam impresia că multe fete erau răsfățate de prietenii lor. Chiar și asupra directorii, o femeie boemă, dar maternă și puternică, plana un val de suspiciuni.

Între mine și ea nu a fost niciodată mai mult decât mângâieri, tchinări și alintări. Nu-mi aduc aminte dacă ne-am sărutat vreodată. Se prea poate. Dar știu sigur că am privit-o ca pe o iubită. Și am părăsit-o într-o vară, când am încetat să mai vorbesc cu ea.

Printre aceste legături bolnăvicioase și aventuri amoroase cu diferiți masculi, am avut șansa să am alături și sufletul meu pereche. Departe de sex și de alte lucruri lumești. Pur și simplu spiritual și etern.

Nu este el cel lângă care mă topesc, cel care mă ia în brațe în fiecare noapte, șoptindu-mi vorbe dulci până adorm, cel care se conformează toanelor mele de pisică răsfățată, pe care îl văd stând înfuriat în fața mea de fiecare dată când lacrimile îmi inundă ochii, din cauza unuia sau altelei.

Este ea. De mai bine de zece ani.

Andreea, Andrei, și invers

LUCHIAN ABEL

Aveau șapte ani când s-au cunoscut. Era prima zi de școală, iar întâmplarea îi așeza pe amândoi în aceeași bancă, penultima de la geam, într-o clăscioară mai mică decât o debara. Andreea era roșcată, cu părul lung, până la brâu. Andrei era brunet, cu părul scurt, până la ceafă. S-au plăcut încă din primul moment, dar erau prea timizi, așa că mult timp n-au schimbat nicio vorbă. Într-o zi, însă, la ora de matematică, învățătoarea a ridicat-o în picioare pe Andreea, cerându-i să rezolve o problemă. Trebuia să calculeze viteza de propagare a orăcăitului de broască, în condițiile unei ninsori cu densitatea de 101 de fulgi pe limbă. Neștiind răspunsul, Andreea s-a blocat, dar Andrei i-a sărit imediat în ajutor pe o hârtiuță: 60 de metri antici pe secundă. A fost primul 10 din viața ei, dar și momentul în care zidul dintre cei doi s-a dărâmat.

După un timp, ajunseseră să-și petreacă ore întregi împreună, jucându-se, trâncănind sau pur și simplu hoinărind prin oraș. Într-o zi chiar au intrat în Bucluc, un conac părăsit de la marginea orașului, de care nimeni nu avea curaj să se apropie, darămite să pășească înăuntru. Dar ei și-au luat inima-n dinți și, într-o după-amiază, după ore, s-au lăsat pradă curiozității și au deschis ușa învechită. Înăuntru, nici urmă de fantomele și monștrii despre care vorbea toată lumea. Au urcat scările, însă, și, la etajul unu, proprietarul conacului, pe care toți îl credeau mort, le-a ieșit în cale, sperându-i groaznic. Au luat-o la goană și s-au ascuns într-o debara. Andrei a luat-o în brațe pe Andreea, care tremura din toate încheieturile, mai puțin cea de la mâna dreap-

tă, unde avea o proteză din titan. Atunci s-au și sărutat pentru prima oară, Andrei prinzând curaj și învelindu-i buzele cu ale lui. Au reușit să iasă din conac abia când bătrânul a intrat la baie să se spele pe dinte. Nici până în ziua de azi n-au aflat dacă ce au văzut a fost real sau doar o fantomă. Dar nici n-au mai îndrăznit vreodată să intre acolo.

În fiecare lună, își făceau cadouri dintre cele mai trăsnete. Într-un an, prin iunie, chiar înainte de vacanța de vară, Andrei i-a dăruit un opritor de limbă de ceas, care se folosea pentru a îngheța timpul, astfel încât vacanța de vară să țină cât de mult doreai. În replică, Andreea i-a făcut cadou un papion-elice, cu ajutorul căruia, dacă ți-l trăgeai pe cap și îl învârteai, puteai să te înalți binișor, uneori chiar până la firele de curent electric.

Pe la vârsta de 13 ani, a venit cel mai trist moment din copilăria lor. Părinții lui Andrei s-au hotărât să se mute din oraș, pe o insulă din Oceanul Pacific. Vestea i-a întristat teribil și ultimele două zile și le-au petrecut lipiți unul de celălalt. La despărțire, au plâns atât de mult, încât și-au îngreunat hainele cu câteva kilograme bune de lacrimi.

Niciunul nu și-a revenit după acel moment. Andrei a devenit un singuratic, iar noii colegi de școală de pe insulă îi spuneau „Ciudă”, prescurtare de la „Ciudățelul”. Stătea mai tot timpul camera lui, construind brichete din bețe de chibrituri și jucând singur Macao pe porunci. Andreea, rămasă în orașul natal, și-a făcut abonament la psiholog. Dar acesta nu a ajutat-o prea mult, pentru că suferea de sindromul ADHD, în formă acută, și îi era imposibil să fie atent la ce-i spuneau pacienții.

În cele din urmă, s-au resemnat cu ideea că nu se vor mai întâlni niciodată. Astfel, s-au gândit că singura metodă prin care unul îl mai poate vedea pe celălalt este să devină celălalt. Transformarea au început-o pe la 16 ani. Mai întâi au urmat un tratament hormonal, apoi o dietă cu placentă de girafă, cunoscută pentru puterea de inversare a sexului. Cele mai chinuitoare au fost operațiile estetice. Având doar în minte figura celuilalt, petreceau ore în șir încercând să descrie medicului plastician *look*-ul ideal. Abia după un an de încercări au fost pe deplin mulțumiți de cum arătau. În sfârșit, Andreea devenise Andrei, iar Andrei devenise Andreea.

Într-o zi, s-au întâlnit întâmplător într-un aeroport din Paris, unde amândoi trebuiau să schimbe cursele. Andrei mergea într-un sejur în Afghanistan, iar Andreea își vizita o mătușă la Polul Nord. S-au sărutat în mijlocul mulțimii, și nimeni n-a bănuit nimic.

În lanul de grâu

CRISTINA RADU

Se întredede o seară liniștită, ca multe altele de până atunci. Într-un mic apartament din București, o veioză aprinsă într-un colț dădea sufrageriei cu mobilă simplă un aer de căldură și familiaritate.

O bătrână stătea înfundată confortabil în fotoliu și privea blând amurgul presărat peste copaci. După o vreme, oftă și se uită în jur, revenind din altă lume. Copila blondă și serioasă de lângă ea o întrebă din nou, ca un adult cu răbdarea pusă la încercare: „Mamaie, de ce se pupă fetele alea două?”

Bătrâna tresări și se uită atent la fetiță, încercând să își dea seama dacă a auzit bine. „Ce ai zis, Maria?”, întrebă ea blând. Copila inspiră adânc și repetă întrebarea. Într-un final, bătrâna își dădu seama că era vorba de o scenă dintr-un film la televizor. „Nu știi, răspunse ea, despre ce e vorba în film?” Fetița era încântată, ca de obicei când trebuia să povestească ceva. I se părea că e un om mare și devenea foarte serioasă și atentă la detalii. „Păi să vezi, una din ele e măritată și spală vase și cealaltă e fotograf. S-au cunoscut și se înțeleg foarte bine. Dar cea măritată plânge mult și soțul ei nu înțelege de ce și trănțește mereu ușile. Fotografa nu plânge niciodată și nici

nu trântește ușile, cred că de asta o place. Și ele se plimbă mult și e mereu soare, dar când soțul ei ajunge acasă, plouă mereu și nu vrea să îl pupe, apoi el iar trântește ușile și pleacă. Acum s-a pupat cu fotografa.”

Copila încheie, abia respirând, îndreptându-și ochii verzi și inteligenți către bătrână. Urmă o tăcere, iar fetița putu să vadă cum pe chipul bătrânei se tot perindau simțiri, de la zâmbet vag la încruntare și de la furie la seninătate. „Mamaie, și fetele se iubesc?”

Bătrâna se uită afară, la seara așternută molcom. Nu mai avea 80 de ani, ci 17, și nu mai era în apartamentul micuț din București, ci în casa fratelui ei din satul din Bărăgan, spălând hainele nepoților și zâmbind fericită la gândul că în curând o să poată ieși la poartă, să stea de vorbă cu prietena ei din copilărie, Marioara. Să o vadă în toată splendoarea, în ciuda luminii pe ducă a zilei, să îi vadă chipul blând, fără nicio grijă, zâmbind la vederea ei. Să meargă pe ulițe, de mână. A doua zi era duminică și urmau să plece la scăldat și alergat și răs și povestit.

Marioara era bună, era frumoasă și deșteaptă și voia să scrie la ziar poveștile pe care le scornea din nimic. Povești despre călătorii și întâmplări, lupte cu oamenii răi, din care ele două aveau să iasă mereu învingătoare. Uneori, fugeau de toți și toate și se pierdeau, întinse pe o pătură, într-un lan de grâu. Se uitau la cer și tăceau. Era bine. Parcă se oprea timpul în loc. Îi mângâia gîngăș părul blond, își punea capul pe umărul ei și Marioara o lua pe după umăr, mereu cu o ușoară ezitare, de parcă nu îi venea să creadă că era acolo, lângă ea.

Când a împlinit 16 ani, Marioara a sărutat-o. Acolo, în lanul de grâu. În loc să o ia pe după umăr, ca de obicei, s-a uitat în ochii ei, a mângâiat-o pe obrazul ars de soare și a sărutat-o, întâi ușor, ca o boare de vânt, ca o aripă de fluture și, mai apoi, apăsat și dureros. Nu doar buzele o dureau, ci tot trupul. Își simțea inima bătând nebunește, ca întotdeauna când se uita la Marioara, dar acum era altfel. Nu mai respira, luase foc. A luat-o în brațe și i-a răspuns cu sete, de parcă asta ar fi vrut să facă toată viața ei. Și nu se schimbă nimic de atunci. Au jurat să fie împreună, chiar dacă toate fetele din sat se măritau cu băieți.

Chipul bătrânei părea de gheață acum, rece și dur. De ce a trebuit să se întâmple asta? Cu ce greșise? Unde era dreptatea? Vedea cu ochii minții noaptea în care s-a trezit transpirată și zguduită de un vis urât.

A auzit-o afară, plângând. Pe ea, pe Marioara ei dragă. Părinții o doreau măritată cu băiatul

preotului și o bătuseră pentru că ea nu voia. O dăduseră afară din casă, crezând că noaptea și teama o vor convinge că are nevoie de un bărbat alături și nu poate să răzbească de una singură. Speriată, cu hainele rupte de la cureaua și îmbrâncelile părintești, fugise departe de casă, cât mai departe. Fusese prinsă de doi băieți, care își bătuseră joc de ea și o bătuseră și mai rău. O lăsaseră în drum, râzând, plecând la treaba lor. Dimineață, Marioara se târâse cu chiu, cu vai până la casa ei. Avusese putere să ajungă doar până la poartă, unde o găsise plângând încet și fără vlagă, nemaivăzând nimic.

A trebuit să o ducă înapoi la ai ei, dar nu le-au lăsat să stea împreună. Era numai vina ei, i-au spus, că Marioara nu îi ascultase. Acum, ca să nu se facă de rușine, trebuia să găsească băiatul care îi făcuse asta și să se mărite cu el, cât mai repede. Să nu care cumva să rămână grea, să rădă tot satul de ei.

A așteptat câteva săptămâni, cât i-a trebuit Marioarei să se vindece. A luat toate bijuteriile pe care i le lăsase mama ei, puținii bani pe care îi strânsese lucrând pe la unul și pe la altul și, într-o seară, s-a dus la casa Marioarei. A bătut încet la geam, i-a zis să își ia hainele și să vină cu ea. Au mers până dimineața, apoi un căruțaș bătrân le-a luat cu el până la gară. Au vândut un inel unui cămătar și au luat bilete către București. Nu s-au mai uitat înapoi.

Au stat într-un șopron părăsit câteva nopți și au căutat de lucru prin oraș. Într-o zi, o doamnă frumos îmbrăcată s-a oprit în drum uitându-se curioasă la cele două fete, ce cărau coșuri grele de zarzavat, dar păreau că își iau suflul și forța una de la alta, numai din priviri. A stat o vreme, apoi le-a întrebat dacă au părinți, dacă au nevoie de ceva. Nu vor să locuiască cu ea? O să le ajute să găsească slujbe mai bune și o să aibă grijă de ele. „De ce?”, a întrebat Marioara, care nu mai credea în nimeni și în nimic. „Acum multă vreme m-am uitat și eu așa la o fată, cum vă priviți voi”.

Bătrâna zâmbi amar. Au fost fericite trăind în casa doamnei, au învățat și să cânte la pian. Marioara a născut o fetiță frumoasă ca ea. A fost prea mult însă pentru firavul ei trup, doar copila a supraviețuit. Copilă ce a crescut și a născut, la rândul ei, omulețul blond, atât de serios, cu ochii verzi, ca ai bunicii sale, ce o privea acum, cu calm și curiozitate și care o întreba: „Mamaie, și fetele se iubesc?”

„Da”, zise bătrâna, mângâind fetița pe creștet. „Și fetele se iubesc”.

Ceață

RAMONA MICU

Sunt luni de când nu mă mai ascuți.

Asistenta îmi spune că s-au terminat orele de vizită. O privesc cu ochi rugători, așa că dă din mână, plictisită. Ne cunoaștem de mult, eu și asistenta asta. Dinainte să te vizitez pe tine, de când păzeam ieșirea din spital, cu ochii după doctorul Popescu. Mare pasiune, mare. Prea repede trecută, cam la două minute după ce, în sfârșit, acceptase să ne întâlnim. Imediat după ce deschisese gura lui frumoasă, mirosind a spital. S-au aprins luminile în oraș, s-a făcut târziu. Dacă erai internat un etaj mai sus, pun pariu că s-ar fi văzut luna. Ei, ce-ți pasă ție.

Pe mâine, îți șoptesc. O să-ți aduc gutui, am văzut în piață. Nici nu mi-am dat seama că a venit toamna. Îți dau drumul ușor, mâna îți cade pe pat, inertă. Nicio șoaptă, nicio tresărire. Mă îndrept spre ușă și ezit. Ca de fiecare dată, sper să te aud, în urmă, strigându-mi să rămân. Ca de fiecare dată, nu aud nimic. Afară mă așteaptă toamna caldă, duioasă. Abia au început să îngâlbească frunzele. Mă urc în troleu. Nu m-am uitat ce număr e, parcă văd că iar ajung în Militari. Prost obiceiul ăsta, să mă urc în primul troleu care vine.

În fine, nu e un capăt de țară, mă descurc. Important e că s-a mai dus o zi. Mai sunt zece până la externare, dacă totul merge bine. Am făcut curat, am aruncat sticlele, cutiile cu tutun, inclusiv pe cele aduse de tine din Cuba. Mi-a părut rău de ele, dar asta e, dacă vrem să începem o viață nouă. Am zugrăvit dormitorul în verde pal, am citit eu pe undeva că face bine la creier. Sau așa ceva. Am pus până și perdele. Nu știi dacă se potrivesc, asta sigur o să-mi zici tu. Dacă ar veni mama în vizită, ar zice că arată a casă de om. Stai liniștit, n-o să vină.

Mamele astea. Cumva, îmi pare rău că noi n-o să avem copii. Cred că ți-ar sta bine în rol de mamă, gătind odraslelor țipăcioase, cu șorțul atârnat de gât. Ei, lasă, nu mă supăr dacă îmi gătești doar mie. Mă rog, mai e pînă acolo. Deocamdată, important e să ieși din spital. De droguri nu te mai apuci, nu cât timp locuim împreună. O să te păzesc, ce crezi tu. Chiar dacă n-o să vorbești cu mine, chiar dacă n-o să mă ascuți. Jur că o să te păzesc. Ca un câine.

Unde naiba sînt, iar m-am urcat aiurea. Și m-am gândit să fiu atent pe unde o ia. Cobor la prima. Militari, ca să vezi. Imposibil cartier. Blocuri la fel, oameni la fel.

Se întunecă de tot. Parcă văd că nici pâine nu mai au la magazinul de la parter. Nu-i nimic, o mai fi ceva prin frigider. Auzi și tu, că dacă vrei să vinzi o casă, trebuie să miroasă a cafea, a mic dejun, când vine omul să o vadă. Ideea de „acasă”, știi? Să nu uit să fac pâine prăjită înainte să te întorci.

Hilde

DANIELA TUNĂREANU

Când vorbește singură, Hilde șoptește în limbi pe care le inventează pe loc, nu cumva să-i fure cineva gândurile. Atunci mă apropii de ea și-i spun direct: „Lohthin, delhi, lohthin, ma stilnir urnu alm elhistanian.” Sau așa ceva. Mi-aș dori să-i pot vorbi în greacă sau, când e foarte transpirată, în latină.

Pe Hilde o pot învăța apucând-o de ambele glezne și rotindu-mă cu spatelul încovoiat deasupra propriei mele umbre. Când o ridic, mi se potrivește în brațe fără să caute nici măcar cu privirea în afara cercului pe îl desenez în jurul ei. Îmi arăt colții până și podelei, când o văd cum i se lipește de tălpi, de palme, de pielea gâtului. Și toată lumea crede că zâmbesc.

Hilde mi se aruncă în brațe când n-o aștept și de fiecare dată ceva din mine sare cine știe pe unde. Nu apuc niciodată să-i scriu poezii, să-i aranjez părul sau să-i fac clătite. Are obiceiul să-și frângă liniile trupului când îmi simte degetele la câțiva milimetri de pielea cu care-și acoperă grijulie carnea, ca pe un copil adormit în timpul unei piese de teatru.

Când începe muzica, Hilde închide întotdeauna ochii, lăsându-se purtată de chemările mele care-i împung corpul și-n vieți pe care nu și le cunoaște. O văd plutind goală ca o barcă al cărei pescar a uitat să se trezească înainte de răsărit, căutându-și singură peștele care s-o umple. O chem fără să-i spun niciodată pe nume, n-aș ști pe care să-l aleg.

Când o rostogolesc, Hilde se înalță de fiecare dată cu patru centimetri – câte unul pentru fiecare perete de care-i lipesc pieptul, ștampilând cu cele două rotunduri albul pe care ne-am lăsat umbrele. La sfârșit, folosindu-ne de părți mai ascuțite ale corpului, ne semnăm, legându-ne scrisul caligrafic: Dansatoarele.

Lumea e a noastră

ALIN OLARU

Erau deja oboșiți când ajunseră pe culmea dealului. El era îmbrăcat într-o jachetă prăfuită. El, pe de altă parte, purta un tricou gri, negru cândva, spălăcit de timp. Pe față, fiecare avea câte o mască de gaze care le ascundea trăsăturile.

Se cunoscuseră înainte de catastrofă. El își amintea despre cum stătuseră în spatele curții lui în acea primă seară, departe de ochii tuturor, cu inima bătând plină de speranță, dar și de teama de a fi prinși. El, în schimb, ținea minte cum îi contempla buzele de culoarea vinului sub luminile străzii în noapte, cum se arcuia să i le sărute pe furiș. El era mai timid, deși după figură ai fi zis că nu îl sperie nimic. Lui, pe de altă parte, nu prea îi păsa de lumea din jur și mereu îi spunea să nu mai fie așa fricos: *În fond, ce se poate întâmpla?* Dar el știa că iubirea lor nu poate fi, nu acolo în orașelul lor mic, unde toți știau tot, unde bătrâna din capul străzii le arunca priviri dezaprobatoare și unde băiatul chel cu tatuaj pe ceafă aștepta cel mai mic semn să îi elimine din conștiința comunității.

Apoi a venit apocalipsa ori, în orice caz, un fel de apocalipsă. Știrea s-a răspândit rapid, nimeni nu mai știa cine aruncase prima bombă, toți s-au grăbit către buncărul subteran. Nebunia i-a prins la terasa din cartier, în timp ce se sorbeau din priviri: el din spatele unei cești de cafea cu lapte, el din spatele unei sticle de bere rece. Femeile țipau, copiii plângeau, toți adunau ce puteau din case și fugeau spre adăpost. Buncărul era special echipat pentru cazul unui atac și fiecare familie avea cămăruța ei. El stătea cu tatăl lui, un tip rece care te măsura și te judeca din priviri. El, în schimb, stătea cu sora mai mare, părinții dispăruseră în panica din timpul atacului.

Viața în buncăr a fost grea. Sub pământ, aveai nevoie de orice, de oricine. Oamenii aruncați

în anarhie, disperați, nu ar fi ezitat să se supună instinctelor animalice de a-i exila în pustietatea radioactivă, printre ruinele vechii lor existențe. Se vedeau zilnic, dar rareori reușeau să își fure un sărut. Nevoia unuia pentru celălalt creștea în fiecare zi, așteptarea era copleșitoare.

Până în acea dimineață când s-au oferit voluntari pentru o misiune de recunoaștere. Urmău să exploreze lumea de deasupra, să caute supraviețuitori, să aducă vești. Era șansa lor să se cunoască iar așa cum se cunoscuseră atâtea seri la rând la el în dormitor, când tatăl lui era plecat din oraș, sau în camera surorii lui, care îi acoperea și îi dădea dispăruți. Echipați doar cu măști de gaze, au ieșit la lumină pentru prima oară în patru luni. Ușa buncărului s-a trântit asurzitoare în urma lor, iar lumina i-a orbit. Se țineau de mână după atâta timp... Erau liberi. Prejudecățile rămăseseră sub pământ.

Au urcat dealul de pe care se vedea cel mai bine orașul, acum un conglomerat de ruine. Case cu doar doi-trei pereți rămași în picioare, acoperișuri prăbușite în maldăre de moloz, ici-colo un fotoliu sau o masă rămase inexplicabil în picioare. Vălătuci de praf zburau nestingheriți, purtați de vânt. El se aplecă și ridică o conservă desfăcută. O aruncă și ascultară zdrăngănitul ce se pierdu treptat în liniște.

- Ce facem acum?

- Nu știu. Mi-ar plăcea să te privesc în ochi așa cum făceam odată, fără măști.

- Știi că nu se poate. Cine știe ce am putea respira pe aici? Poate nici nu mai apucăm să ne întoarcem.

- Nu-mi pasă. Ce rost are o viață orbecând pe sub pământ, știind că nu mai pot niciodată să îți simt degetele printre ale mele?

El nu știu ce să zică. Ochii lui albaștri sclipeau umeziți în spatele măștii, așa cum sclipea cerul odată, când urcau acolo și priveau orașul de sus. Acum, el contempla dezastrul.

- Mai ții minte când mă țineai în brațe? Toți erau așa de mici, așa departe, pierduți în haznaua lor mondenă. Incapabili să înțeleagă, să accepte. Niște...

Nu mai ezită. Îi dădu jos masca și o aruncă, apoi o lepădă pe a lui. Rămăseră câteva secunde privind-se, se sărutară. Pentru prima oară în atâtea luni, simțeau iarăși căldura celuiilalt. El îi luă capul între mâini și îi zâmbi cu dragoste.

- Ei sunt dedesubt. Lumea e a noastră.

Un regat pentru o dimineață

MIHAI-ALEXANDRU LĂCĂTUȘU

Dumnezeule, Nina era superbă. Părul ei încă ud se lipise de coșul pieptului și îi picura apă pe piele ca după o tură de jogging. Își zâmbeau, arătându-și dorința și încântarea. Doar o clipă mai târziu, rămâneau goale și se jucau cu resturile micului-dejun. Abdomenul Hertei era acoperit de fulgii moi de cereale. Bijou se plimba printre ele în căutarea firicelelor de lapte care se prelingeau de pe trupurile lor. Bila de blană le făcea să râdă, gâdilându-le involuntar.

- Aș da un regat pentru încă o dimineață ca asta!, spuse Herta.

Fericirea Ninei o ardea. Se simțea vinovată. Când va muri, Nina n-o va ierta. Își simțea inima zbătându-se în piept, poate că totul se datora Ninei și atingerilor ei, dar mai sigur era că nu. Poate că mai erau doar câteva zile.

O privea pe Nina, privea viața însăși. Erau seri în care Herta venea extenuată de la târgurile de carte și imediat era pusă pe picioare cu o porție de *gnocchi* preparată ca la carte și un pahar de vin roșu din viile bunicilor Ninei. Câtă grijă avusese de ea, mititica. Nina o privea intrigată de lipsa ei de reacție.

- Îți vine să crezi? Măine suntem în Grecia!, spuse Herta.

- Îți vine să crezi? Nu mă mai iubești deloc!

Herta îi acoperi buzele cu sărutări experte. Putea fi ultima noapte de dragoste, așa că își puse în joc toate armele cărora micuța Nina nu știa cum să le reziste. Prelungea fiecare clipă, spre furia și plăcerea Ninei.

Seara, Herta se închise în biroul ei, era ultima ocazie să-i scrie. O scrisoare care să-i dea pu-

tere când se va întoarce singură acasă. Începea fiecare propoziție cu „te iubesc”, așa cum începuse fiecare dimineață din ultimii trei ani. Simți brusc cum durerea din piept revine, copleșitoare. Respira atât de greu, avea o sută întreagă de ani, nu 40. Până la urmă, poate că nimeni nu moare tânăr, toți se simt bătrâni când le vine timpul.

Dimineața următoare, alergau de nebune prin casă. Ca de fiecare dată, pregăteau totul în ziua plecării, cu noaptea-n cap. Nina era peste măsură de mândră că-și găsisese costum de baie cu un fel de fustiță din franjuri care-i acoperea picioarele până la genunchi. Oare îi spusese de îndeajuns de multe ori cât de frumoasă era, cât de bine o prindeau rotunjimile, cum îi venea s-o sărute, ba poate chiar s-o mănânce de-a dreptul? Tinerețea ei îi făcea bine, ca soarele prin perdelele portocalii.

- O să întârziem, a ajuns taxiul.

- Coboară tu, când o să te vadă, o să vrea să aștepte și până mâine!

- Hai, hai!

Nina plecă înainte cu bagajul. Herta îl strânse în brațe pe Bijou și fugi și ea. Ecoul tocurilor îi spârgea timpanele.

Mâncau clătite americane pe o terasă umbrită de leandri. Era după-amiază. Erau pregătite să meargă la plajă, în sfârșit. Pielea lor albă se ascundea de soare într-un ultim joc de-a șoarecele și pisica. Nina o privea pe Herta cu atenție. Era mai palidă ca oricând, sau poate părul era mai negru și nu observase.

- Nuanța asta te face cam palidă, zău.

Îi aplică strategic două sărutări pe obraji. Urmele rozalii ale buzelor rămaseră imprimate pe piele.

- Acum e mai bine!, chicoti Nina.

Ajunse pe plajă, Nina o rugă să se instaleze confortabil în șezlong până se satură ea de mare și valuri.

- Să nu adormi! O să te arzi! Sigur nu vîi și tu?

- Sigur, răspunse Herta și o privi cum se îndepărtează, alergând bucuroasă. O mai văzu cum se încruntă când atinge apa rece și cum plonjează curajoasă peste câteva clipe.

Nina îi admira din apă silueta subțire, abandonată soarelui.

Vicențiu

RALUCA RADU

Eram gard în gard și toată ziua ne băteam cu prune, făceam tunuri din lut și ne furam zmeura unul din grădina celuilalt.

Deși era mai mare ca mine cu trei ani, Vicențiu era mai mic de statură, slăbuț și mai tot timpul dezbrăcat. Părinții divorțaseră când avea opt ani. Mama fugise de acasă doar cu hainele de pe ea, iar el era crescut de un tată autoritar, cu accese de cruzime și de mame pasagere.

Parcă și acum îl văd în fața șurii, într-un noiembrie mohorât și friguros, tăind sfeclă furajeră pentru porci, înghețat și cu mucii la nas. Îl mai chemam la gard să povestim, venea în fugă de frică să nu-l prindă taică-su. Era vesel, se ținea de șotii, voia să fie actor și-mi arăta, prin ochiurile gardului, colecția de vederi cu Alain Delon, Florin Piersic și Claudia Cardinale.

Vicențiu a fost trimis de tatăl său să facă liceul la Iași. Când s-a îmbolnăvit de hepatită, a luat legătura cu mama sa și s-a mutat la ea, la Bacău. De-atunci n-am mai avut vești de la el.

În tot acest timp, tatăl său nu mai contenea cu amenințările și căuta vinovați pentru înstrăinarea fiului. Dădea vina pe vecini și pe profesori că l-au sfătuit de rău. În fiecare duminică, scotea pe geam un casetofon uriaș care cânta obsesiv melodia cu „Mă vorbește lumea/Și nu știu de ce...”

După anii fără vești, Vicențiu a reluat legăturile cu cei din sat și chiar cu tatăl său. Îmi trimitea și mie scrisori, îmi scria ce viață frumoasă are împreună cu mama lui. Îmi mai povestea cât de nefericit fusese când pe mine mama mă chema la masă, iar pe el nu avea cine.

Când a terminat școala, a plecat în Italia. Aflam sporadic știri despre el, că s-a însurat, că soția l-a înșelat și l-a părăsit, că a divorțat, că lucrează într-o fabrică de piese auto.

Acum patru ani ne-am întâlnit din nou. Venise acasă însoțit de un italian cu părul grizonant. Tony, un regizor, prieten foarte bun, alături de care călătorea prin toată lumea, jucând ca figurant în piesele lui.

După întoarcerea în Italia, Vicențiu m-a sunat și mi-a spus: „Știi... sunt gay. Tony e prietenul meu, locuim împreună și ne iubim de patru ani. Sunt fericit. Sper să nu îți schimbi părerea despre mine. Nu am îndrăznit să-ți spun când ne-am întâlnit.”

N-aș spune că am fost foarte surprinsă. Bănuisem de când i-am văzut împreună. I-am spus că pentru mine tot Vicențiu rămâne și că am de gând să scriu și-o povestire despre asta.

Avantajele unei autostrăzi germane

ILEANA NEGREA

Am ajuns noaptea târziu și prima persoană de care am dat cu ochii la intrarea în țară, într-o benzinărie de la granița cu Alsacia, a fost o lesbiană masivă („dulap rusesc”, cum le numea o fostă prietenă), rasă în cap, strânsă toată în piele, ținte, lanțuri și curele. Așa că l-am tras deoparte pe Nic și i-am chițăit prevestitor la ureche: „Care ar fi fost șansele?!”. I-am mai zis și să stea pe-aproape să ma apere în caz de ceva, dar nu e tocmai frumos să consemnez asta.

Ne aflam în Germania pentru că, după aproape două săptămâni de împărțit camaraderește patul cu mine, Nic declarase că are nevoie de puțină *acțiune*. Așa că scurtasem cu două zile șederea în Saint Jean de Maurianne, cel cu magazinele închise la 6, aerul insuportabil de curat, porțiile mici și fistichii de mâncare și căsuța-muzeu de cuțitașe, un loc cum nu se poate mai nepotrivit pentru cineva așa de lipsit de răbdare ca mine.

Imediat ce am făcut plinul și am burdușit iar mașina cu pungi cu sucuri și ciocolată, am părăsit benzinăria îndreptându-ne către Freiburg, care, pe întuneric, aducea a oraș industrial românesc. Ne-am tratat începutul de depresie cu o serie de cocktailuri fițoase date peste cap pe stomacul gol, în cel mai draguț bar din cel mai fermecător hotel întâlnit până atunci. Nic a flirtat un pic cu un chelner, eu m-am pus la curent cu ce se mai întâmplase pe Facebook, iar mai târziu am adormit amândoi fericiți.

A doua zi am vizitat orașul, ne-am luat bilete de avion, iar eu mi-am căutat o rochie neagra, ceva inutil și greu de purtat, care să aibă corset și multe panglici și să mă facă să uit că vacanța era pe sfârșite. Am plecat promițându-ne să revenim acolo cândva, când vom fi *mai mari și pe la casele noastre*.

În Frankfurt, 36 de ore am căutat degeaba centrul vechi al orașului. Am ajuns întâmplător și prin Meinhattan, ceea ce nu m-a entuziasmat prea tare – după patru ani de Pipera, clădirile înalte de birouri nu fac decât să mă întristeze, duhnesc a vieți irosite prin *cubicles* sub briza artificială a aerotermelor, printre automate cu gustări și cafea, laptopuri, telefoane, dosare. Cea mai mare parte a timpului ne-am petrecut-o la cumpărături pe Zeil și pe alte *straße*, apoi ne-am oprit să mâncăm – altă chestie care s-a dovedit dificilă, cum în oraș se desfășura un festival italian al culturii (adică mâncării), în vreme ce noi căutam birturi cu preparate locale.

Nici planul de *acțiune* al lui Nic n-a avut o soartă mai bună. Era plin de tipi mișto, dar nu am fost în stare să ne hotărâm asupra unui bar unde să putem merge împreună, cele mai multe erau *guys only/ nur für Männer*. Am mers pe jos câteva ore căutând nu știu ce club (și am trecut pe lângă el de fiecare dată), iar când în cele din urmă l-am găsit, am aflat că nu eram îmbrăcați corespunzător. Nic a propus să mergem până la hotel și să revenim, eu m-am enervat, obosisem, era târziu, mi-am băgat picioarele. A fost prima și ultima noastră ceartă din vacanța aia.

În ziua următoare, cum orașul era închis pentru triatlon iar avionul decola abia seara, am închiriat iar o mașină și ne-am mai plimbat puțin, așa, aiurea. În timp ce conducea, Nic mi-a enumerat entuziasmat avantajele unei autostrăzi germane, apoi mi-a povestit diverse istorioare despre tipii pe care îi întâlnește până atunci, în vara mult amănătatului său *coming out* față de mine. (Știa deja poveștile mele, eu îmi descoperisem orientarea sexuală prin facultate și fusesem incapabilă să țin asta doar pentru mine). Mi-au dat lacrimile de câteva ori, ba de râs, ba de tristețe.

Un alt lucru pe care mi-l amintesc e cum am oprit să ne dezmoțim la un soi de popas, un loc cu iarbă, măsuțe de fier și câteva scaune. Nic vorbea la telefon, iar eu m-am îndreptat spre ciuperca de metal care, după toate aparențele, era toaleta.

Așteptând la coadă, ma gândeam în continuare la iubirile neîmpărțășite ale prietenului meu, când am simțit că tipa din față mă privește. Înaltă, cu ochi albaștri și părul lung prins în coadă. Banalități. Semnalmente. Mi-am zis că tot ce pot să fac e să construiesc o amintire de două secunde, ca o carte poștală 3D, ca un *.gif file*. Cea mai frumoasă femeie din lume întâlnită în cel mai trivial loc din lume, așteptând împreună cu mine.

Am trecut pe lângă mașinile și rulotele din parcare popasului, fără să încerc să ghicesc nimic, să mă las copleșită de o fantezie. L-am găsit pe Nic și am pornit din nou la drum, fără o țintă anume.

Oscar (un experiment estetic)

LAURENȚIU OLTEANU

Au trecut mai bine de trei ani de când am intrat în vorbă pe holul acela îngust, cu spatele lipit de pereții de culoarea noroiului, lângă felinarul chinezesc de prost gust, ascunși printre umbrele roșii. Cum începuse conversația pe care o purtam în șoaptă atunci, indiferenți la gemetele lascive din camera alăturată, fără să băgăm de seamă că lângă noi se așezase un urs panda în hamuri de piele? Plictisit de prea mult sex, mă refugiasem pe scară,

aprinsesem o țigară, îmi doream un moment de răgaz pentru că mirosul de *poppers* îmi încinsese creierii și căldura atâtor trupuri încălcite îmi făcuse greață.

Blond, nu foarte înalt, un trup agil, nonșalant, pieptul acoperit de cărlionți, o pată întunecată pe obrazul stâng. A urcat treptele și s-a așezat lângă mine, a aprins și el o țigară, m-a privit cu dezinvoltură, mi-a spus că-l cheamă Oscar iar eu, rușinat de propria mea observație, aceea că el purta chiloți și eu eram gol, i-am întins mâna într-un gest de politețe bizar, contradictoriu cu nerușinarea unei semierecții. El mi-a luat mâna, a strâns-o într-un fel pe care nu voi putea niciodată să-l uit, deși îmi doresc. Însă ce e iubirea, dacă nu o obsesie, un drog potent și distrugător, o fantasmă care apare atunci când te aștepți mai puțin și dispăre la fel de repede, lăsând în urma ei o umbră nostalgică ce te urmărește apoi toată viața, te face să consumi aceleași detalii incerte, de mii de ori, ca într-un carusel al groazei.

Am început probabil cu o discuție despre vreme, poate o remarcă ironică legată de propria noastră situație. Fusesem în casa aceea de prea multe ori. Nu mă prefăceam că merg acolo pentru a întâlni marea iubire, dar nu eram nici în căutare de sex, pentru că sexul nu era plăcere, ci o rezolvare rapidă, un surogat menit să potolească o foame pe care n-o înțelegeam nici eu foarte bine. Însă pe Oscar îl vedeam pentru prima oară. Nu mai țin minte exact ce m-a făcut să iau o decizie, știu însă că la un moment dat am coborât în camera de jos și mi-am recuperat *jockstrap*-ul dintre pernele canapelei, apoi m-am întors lângă Oscar și l-am întrebat dacă nu vrea să mergem la mine.

Bărbatul acesta era mai interesat de cărțile din biblioteca mea decât de mine. Poate era normal, având în vedere că văzuse deja tot ce era de văzut. M-a întrebat dacă l-am citit pe Ortega y Gasset. I-am spus că nu, nu citesc tratate filozofice despre iubire. Nu-mi ardea de discuții, nu de genul acesta, în orice caz. În mintea mea, asemenea conversații erau prea triste și amenințau să-mi alunge cheful.

- Ortega spune că puțini sunt cei făcuți pentru iubire. Adevărații îndrăgostiți, cei care reușesc să vadă mai departe de propria lor persoană. Și are dreptate.

- Deci nu ești făcut pentru așa ceva, nu vrei o relație cu un tip?, l-am întrebat.

- Să spunem că nu urmăresc asta, nu depun eforturi, înțelegi? Însă nu e vorba de mine, cred că m-ai înțeles greșit. Ce șanse sunt să întâlnesc un tip făcut pentru asta? Să fim serioși:

noi, poponarii, avem șanse minime. Prea multă infatuare, prea multe complexe. E mai realist să te stăpânești, să-ți controlezi așteptările. Sau, mă rog, e mai ușor. Ne îndrăgostim de câteva ori pe zi, pentru noi iubirea nu e altceva decât un experiment estetic, nu avem nevoie de mai mult pentru a ne declara cucerii. Nu ne construim viața în jurul unor idealuri imposibile pentru că trăim de mici sub amenințarea eșecului.

Priveam acel înger blond și mă întrebam dacă nu cumva în spatele măștii se ascundea un fiu de diavol. Cum aș fi putut să ajung la el dacă n-aș fi îngenunchiat în fața lui, dacă nu i-aș fi desfăcut pantalonii, dacă nu i-aș fi mângâiat coapsele, dacă nu m-aș fi lăsat copleșit de propria mea pietate obscenă, de atingerea caldă, virilă, a sexului?

A doua zi, Oscar s-a întors la Paris. Am așteptat câteva zile până să-i șterg numărul din agenda și, când am făcut-o, m-am simțit mai bine. La scurtă vreme l-am citit din nou pe Ortega. N-am avut nicio revelație. Din când în când îl găseam pe Oscar ascuns printre gânduri: căldura trupului, vocea aspră, pata întunecată de pe obraz. Îl redescopeream și îl reinventam totodată, îl cercetam cu insistență masturbatorie, pentru ca apoi, amorțit, să-mi deschid mintea și să-l eliberez din strânsoare.

L-am revăzut doi ani mai târziu, în Paris, pe ringul de dans, în brațele unui brazilian pe care-l știam din vedere de la alte petreceri. Înlănțuiți, transpirați, fericiți, își consumau pasiunea. M-am tras câțiva pași înapoi de teamă să nu fiu remarcat. Am preferat să-i privesc de la depărtare, să-mi protejez dorința, să-mi apăr fantasmele. Preț de câteva minute am încercat să găsesc o imperfecțiune cât de mică în îmbrățișarea lor extatică, însă am realizat repede că era un efort inutil. Dansul, zâmbetul, sărutul lor, erau toate încremenite în timp pentru ca eu să le pot privi de la o distanță sigură. Am fugit din club cu sfiala păcătosului care, realizând unde l-au purtat pașii, se trezește în fața altarului și nu știe cum să iasă mai repede din biserică.

Am așteptat primele raze de lumină pe malul Senei, ascuns sub un pod, întins pe pavajul răcoros, printre mucuri de țigară și sticle goale de bere. Când am simțit că-mi revin, că mă pot ridica în sfârșit în picioare, am pornit spre hotel. Dar am schimbat direcția. Am trecut prin fața saunei unde fusesem cu o zi înaintea și m-am oprit. Băieții dornici de aventuri sexuale după o noapte de dans și droguri făceau coadă la ușă. M-am așezat și eu la rând. Soarele strălucea fără milă, îmi înțepa ochii și-mi ardea pielea. Tot ce-mi doream era să ajung mai repede înăuntru.

Despre umbră

CEZARA DRAGOMIR

Mă duc să aduc reportofonul. Da, vreau să te înregistrez, vreau să-ți ascult vocea ori de câte ori poftesc, pentru că vocea ta... e calmul dintre valuri. Da, chiar așa. Valurile aduc zgomotul sfârșitului, căci se lovesc de stânci și se sfărâmă, dar vocea ta nu e sfârșitul, nu, să nu crezi asta, dimpotrivă, vocea ta e calmul acela dinaintea lui, căci sfârșitul îmi vor fi faptele tale. Când te vei fi hotărât că nu mă mai iubești, atunci va fi. Dar nu fizic. Nu, eu voi continua să trăiesc mult timp după aceea, doar că nu voi mai fi eu. Mă voi destrăma în două părți, iar una dintre ele va fi o umbră, care ți se va ascunde în păr, în sân sau în ochi. Și te va urmări neobosit. Te va urma până când o vei descoperi și mă vei chema să îmi ceri socoteală. Poate mă vei ruga să stau locului în timp ce vei vrea să o coși de mine ca să nu mă mai părăsească spre a se piti prin cotloanele tale. Da, ar putea fi ca în povestea lui Peter Pan. Dar te rog eu mult, mult de tot: dacă îți voi cere un sărut, să nu îmi dai un degetar.

Apoi te voi ruga să îmi scrii. Scrie-mi vederi de pe unde te vei duce. Eu le voi pune la colecție. Am unele pe care le atârnam deasupra patului, iar pe altele le țin într-o cutie. Dar dacă te vei hotărî să îmi scrii, le voi pune doar pe ale tale acolo, atârdate. Poți să îmi scrii și scrisori. Pe astea nu am unde să le agăț, dar le voi citi. Și te voi iubi pentru fiecare cuvânt. Îmi voi imagina cum te-ai gândit la mine și mi-ai așezat pe coală un cuvânt după altul. Mă voi gândi la cum a strălucit cerneala pe hârtie până să se usuce, cum poate ai suflat ca să grăbești procesul și îmi voi apropia foaia de față ca să îți simt răsuflarea pe obraz.

Dar hai înapoi în prezent, hai să închidem paranteza asta tristă despre ce se va întâmpla când nu vom mai fi noi. Am adus reportofonul, pot să îl pornesc? Ești gata? Bun, să-i dăm drumul! Povestește-mi ziua aia pe plajă. Da, atunci când mi-ai spus toate secretele tale pe care eu nu voiam să le aflu, dar pe care mi le-ai spus oricum pentru că doreai să te cunosc. Dar cu tot ce mi-ai spus, nu te cunosc defel. Aveai nisip în păr. Nu te deranja, pentru că nu-l simțeau. Știi a ce îți

mirosea părul? Hai că îți spun eu: a fixativ ieftin. Da, miroseai a fixativ ieftin și a parfum scump. Ceva franțuzesc. Erai plină de nisip și râdeai, îmi povesteai și iar râdeai și nu m-ai întrebat nimic, deși eu aveam o groază de spus și nu știu cât timp mai am. Cât o să mă mai iubești?

Acum spune-mi de petrecerea noastră. Mai știi cât te-am implorat să nu pleci în noapte? N-ai vrut să mă ascuți, așa că m-am dus și eu să număr stelele, dar nu știam numere pentru câte erau. Prea multe. Oare stelele sunt prietene? Oare există iubiri între stele? Oare stelele au două sexe? Sunt sau nu ca noi? Asta nu știu, dar știu că praful de stele e peste tot în aer, mai ales în nopțile cu lună plină, pentru că atunci cerul e prea luminat și multe nu se mai disting și se supără, căci ele se vor admirate. Da, se supără și se fac praf. Și dacă inspiri praful ăla, te îndrăgostești. Vorbesc prostii? Atunci spune-mi de ce ai plecat.

Și s-a ținut de cuvânt? Nu cred. Doar eu mă țin de cuvânt. Mi-ai promis că mă vei salva, că mă vei culege din abisul conștiinței mele. Asta nu va fi ușor. Am o conștiință plină de gânduri care mă tulbură ca o furtună care răscolește o mare liniștită. Câte furtuni ai văzut? Zece? Douăzeci? Mai multe? Atât de multe? Sunt prea multe și țin să îți mărturisesc că nici tu nu te ții de cuvânt. Mi-ai jurat că atunci când va fi vremea, mă vei culege din iad. Bucată cu bucată. N-ai făcut-o. Eu ard acolo în continuare și nu știu cât mai rezist.

Nu te scuza, detest asta. Scuzele inventate sunt poezie de duzină. Da, dar toți poeții mei preferați au murit. Bukowski. Români? Stănescu. Știi deja. Ți-am citit toate poemele mele preferate. Poate dormeai. Îți mai citeam și după ce adormeai, ca versurile să-ți fie vise. Te trezeai zâmbind. Băjbâiai pe noptieră după o țigară și refuzai să-mi povestești istoriile himerelor tale. Te iubesc.

S-a oprit? Poate i s-au terminat bateriile. Mă duc să caut altele. Pui și tu de o cafea între timp? Da, e în dulap. Nu, vezi că ai cana ta acolo, pe raft. Nu beau din ea niciodată, e numai a ta. Fără zahăr, cu miere. Da, știu că uiți asta mereu, nu mă supăr. Da, dă-mi un sărut să îmi treacă. Dă-mi drumul la mână, fierbe apa. Nu găsesc baterii. Mersi, las-o pe masă. Nu se răcește, mă întorc în două minute, sigur au jos, la colț.

M-am întors. Unde ești? Nu, spune-mi că n-ai plecat. Te rog să nu fi plecat... Când ai avut timp să îmi scrii bilete? N-am lipsit nici zece minute. Miroase a crema ta de mâini, aia de mosc. E trist sfârșitul ăsta. Înțeleg, te întorci la ea. Mă duc să mă fac umbră.

Cupluri

GEORGIANA CODRESCU

Crescuseră în același cartier comunist de la marginea orașului, cu blocuri anoste și răsese de copii. Aveau o gașcă mare la bloc, cu care ieșeau în fiecare seară la joacă. Ea îl admira în secret, în ciuda ochelarilor „fund de borcan” și a părului lins, cu cărare. S-au pupat la „adevăr sau provocare” și de atunci au rămas împreună.

- Știi ce mă gândeam?, zise Ana într-o dimineață de duminică, zece ani mai târziu. Noi doi ar trebui să fim dați exemplu! Uite, așa arată un cuplu perfect!, râse ea și îl trase în fața oglinzii. Trei ani diferență, ea tânără și frumoasă, el matur și deștept. Ea nebună și creativă, el analitic și responsabil. Ne completăm la fix!

- Da, bine, hai că avem treabă, răspunse Marcel. Trebuie să spălăm vasele alea și să gătim, altfel iar o să mănânc la prânz pufuleți în loc de supă.

- Of, cuplul perfect, doar că nu vrei să stai niciodată de vorbă cu mine.

- Asta e bună! Și plecă spre bucătărie preocupat.

„Vorba lui Darwin: Barbații și femeile? Specii mai diferite decât sunt libelulele de bizoni! Sau asta era vorba lui Oprah? În fine.” Ana visa cu ochii deschiși. Din gând în gând, ajunse la o imagine bizară: ea stând în pat pe spate, privind în tavan, râzând și vorbind, ținându-se de mână cu... o fată! „Hm? Cum am ajuns la asta?” Încercă să nu piardă totuși imaginea, așa că închise ochii – „nu pare să fie vreuna dintre prietenele mele, cu ele nu am stat niciodată așa. Și Marcel unde e?”

Se cuibări și mai bine în fotoliu și strânse pleoapele. Din camera alăturată celei în care stătea cu fata se auzeau zgomote de împușcături. „Mai la dreapta! Vezi că vine din spate! Băi, ești nebun? Ai luat diamantul albastru? Bravo!”. Ghici apoi o bătaie pe umar și... un pupic? „Nu se poate!” Marcel era cu alt băiat și se jucau pe consolă. Ana începea să fie amuzată de fantezia ei. Știa că are o slăbiciune pentru persoanele *gay*. Și-ar fi dorit să vadă doi tipi frumoși sărutându-se pasional sau două fete mângâindu-se aprins. Dar nu se mai gândise niciodată la ea cu o fată sau la Marcel cu un băiat.

Își dădu seama de ce o făcea acum. Simțise întotdeauna distanța dintre ei atunci când era vorba de chestiuni specific masculine sau feminine. Ei îi plăcea să vorbească și să viseze, el era practic, orientat spre carieră, iar în timpul liber gata oricând să se joace. De multe ori și-a dorit să fie ca el, să-i placă să se lupte și „să facă *level*”, sau el să fie ca ea, să stea la povești până dimineață despre existențialism, misticism, ideile lui Freud sau Jung. Se uitau la filme, făceau curățenie, cumpărături, ieșeau cu prietenii în oraș - toate împreună. Dar erau și multe pe care le făceau separat: ea stătea de vorbă despre ce o preocupa cu prietenele ei, el stătea la calculator singur, de multe ori până dimineață.

Așa că fantezia ei nu era chiar picată din cer. Cum ar fi să locuiască împreună cu alt cuplu, de care să fie îndrăgostiți, cu care să facă totul împreună? Ce gând amuzant! Ea cu ea, el cu el și alte combinații de patru luate câte două. Se ridică atunci de pe fotoliu cu o pernă în brațe și se trânti pe canapea. „Hm... Ia să vedem. Ea ar fi psiholog ca și mine, designer sau actriță. Iar el ceva tehnic sau poate finanțist. Am sta toți patru într-un apartament cu trei camere, însă am dormi într-una singură, într-un pat mare cât toată camera. Am fi îndrăgostiți de ei, așa cum suntem îndrăgostiți unul de celălalt.”

Marcel terminase cu vasele și începuse să curețe cartofi, fluierând.

„Poate ar fi o șansă să-l conving să facem asta!” se trezi Ana din reverie. Trebuia doar să-l învețe să iubească pe cineva cu totul, indiferent de sex. Ar fi obținut perfecțiunea! De ce să nu caute piesele de puzzle lipsă?

Ana se ridică încrezătoare, se întinse ca o pisică, până la tavan, respiră adânc și se îndreptă spre bucatărie.

- Dragule?

Iubire uitată într-o cameră de hotel

ALICE MOGOJAN

Cu câteva luni în urmă, dincolo de zecile de mailuri, aveam să o văd pentru prima dată. Îmi tremurau mâinile, stomacul mi se făcuse ghemotoc. Puteam să zâmbim cu adevărat sau să ne întoarcem la *happy faces*. Nu știam. Dar necunoscutul e cea mai frumoasă parte dintr-o relație, nu-i așa?

Fluturii din stomac zburdau împreună cu licurici și meduze, așa trebuie să fi fost, altfel nu-mi explic ce m-ar fi putut face să alerg înnebunită din dormitor în sufragerie, din baie în bucătărie, de la șifonier la oglindă. Timpul trecea incredibil de greu, iar eu mă îmbrăcam și mă dezbrăcam, căutându-mă pe mine în combinațiile de haine.

Nu avea să fie o întâlnire oarecare, aveam nevoie de ea. Aveam nevoie de îmbrățișările ei, de dragoste fragedă în locuri intime și de prietenie adevărată în locuri publice, între zecile de trecători.

Când am văzut-o traversând strada spre mine, viața a început de la zero.

De atunci am alergat cu ea pe străzi, ținându-ne de mână, am stat cu ea în pat, cu ea goală și nerușinată. Ne furișam în camere de cămin, pe holuri zgomotoase și călduroase, în camerele mătușilor cu pretexte bine gândite sau în camere de hotel.

Însă noaptea de la Hotel Napoca îmi revine în minte în fiecare dimineață și nu știu dacă să mă bucur de ea sau să o urăsc din tot sufletul.

Dimineața, am deschis ochii și am văzut-o lângă mine, ghemuită în așternuturile albe. Ascultam liniștea de duminică a Clujului. Voiam să o sărut, să o simt peste tot, să trăiesc prezența ei și dragostea pe care mi-o purta. Să umblu în cămașa ei galbenă prin cameră, să bem ceai negru, să stăm la geamurile care înlocuiau un perete întreg și să urmărim fulgii plăpânzi.

Aceleași geamuri de care mă lipise cu o seară înainte, când purta pantalonii verzi și îi zărisem sfârcurile tari prin maioul puțin transparent. Odată stârnite, săruturile nu mai aveau cale de întoarcere. Respirația mi se tăiase când îmi depărtase picioarele, curajoasă. Mă gădila tot corpul, buzele ei îmi dădeau fiori cu fiecare atingere. Parcă totul se întâmpla pentru prima dată, era un necunoscut care trebuia cercetat cu atenție și descoperit. Dragostea noastră, singura trează în puterea nopții, dominase orașul de la etajul 9.

A plecat în timp ce făceam duș. „Prietenul meu se întoarce în țară. Te iubesc. Nu mai pot să mă joc”, scria pe bilet.

Păcatul

ALEXANDRA MEDARU

Iubirea este una singură, așa cum a hărăzit-o Domnul, aceea dintre bărbat și femeie. Afirmăția lor îl făcea să se întrebe cum rămâne cu iubirea față de părinți, față de copii, față de prieteni, față de oamenii necăjiți care au nevoie de samariteni care să-i readucă pe calea răspunsurilor.

I se spusese că iubirea lui trebuie reprimată, ca un coșmar pe care-l alungi când te trezești dimineața. Flăcările eterne ale iadului pândeau după colț.

Nu e firesc, e o boală, îi explicau. În timp ce el simțea doar că iubirea sa era mai puternică decât orice altă dragoste pe care o vedea în jur. Acest bărbat îl fascinasese, nu prin frumusețe, ci prin gânduri, fapte, gesturi – în care se regăsea. A-și părăsi sufletul pereche era pentru el un păcat mai mare decât crima însăși.

Părea că acceptase ideile lor. Dar se săturase să se prefacă, așa cum făcuse în ultimele șase luni, de când se întâlneau pe ascuns. Tânjea să-i atingă pielea, să-l sărute pe sfârcuri, să-i pri-

mească îmbrățișarea călduroasă și, mai ales, să se țină de mână în lungile plimbări pe aleile șerpuite ale parcului, la fel ca orice cuplu de îndrăgostiți.

Așteptase nerăbdător această zi de duminică. Se hotărâse să meargă la slujbă.

Își puse hainele cele mai bune și plecă, plin de speranțe, către biserică. Mergea cu pași mari, grăbiți, ca și cum întreaga sa viață ar fi depins de ce urma să se întâmple. Trecea pe lângă oameni, pe sub cer și ramuri, pe lângă florile din grădini și toate îi zâmbeau.

Ajunse la ușa bisericii și se opri, clopotele băteau a cântare de coruri îngerești. Era vremea slujbei, oamenii veneau în turmă ca vitele la adăpătoare.

Intră și așteptă ca slujba să treacă, voia să fie singur cu El. Enoriașii se uitau la el bănuitori. Poate că știau că trăia în păcat, îl priveau cu ochi neiertători. Porțile bisericii erau închise pentru el, ce căuta acolo? Se simțea stingher și ar fi vrut să plece.

Preotul începu să cânte, iar credincioșii se închinau la fiecare cuvânt de preaslăvire. Se uita la ei și îi vedea departe, ca din altă lume. Erau ca niște becuri aprinse și numai el era ars, de când descoperise că era diferit.

Șirul gândurilor îi fu întrerupt de zgomotul ușii deschise. O rumoare înainta prin mulțime, odată cu cel care intrase. Se retrăgeau din fața lui, ferindu-se ca de un ciumat. Voia să vadă și se ridică pe vârfuri.

Era acolo. Dragostea lui era acolo.

- Ce vă uitați așa?! strigă el, în mijlocul slujbei. La ce vă uitați așa?!

Era liniște.

- Suntem oameni ca voi.

Preotul ieși din altar.

- Băiete, ești în casa Domnului, zise acesta. Nu accept blasfemii aici!

- Blasfemie? De ce e o blasfemie că îl iubesc pe el?, răspunse, luându-l de mână. Dumnezeu vrea să ne iubim semenii.

- Da, dar nu poți iubi trupește un bărbat.

- Îl iubesc cum vreau eu. Vedeți dumneavoastră, părinte, îl iubesc mai mult decât iubesc cei care mă-nconjoară, spuse el și se simți acoperit de atitudinea lor uimită. Îl sărută acolo, în văzul lor, apoi fugiră împreună, fericiți.

Suzeta

KALI NOIR

I

- Tu te auzi pe tine însăși?! Băi, femeie! Cum să te îndrăgostești de o minoră?!

- Alina, taci! Nu mai țipa în gura mare în mijlocul străzii!

- Aha, deci știi că e nasol. Știi că e nasol pentru o *lesbiană* să se îndrăgostească de o *minoră*! Pentru că viața ta nu e destul de complicată, nu? Să mai adăugăm puțin suspans, puțină dramă.

- Alina, termină! Știu, în pula mea, legislația și ce înseamnă asta din toate punctele de vedere. Nu m-am născut ieri și nu sunt genul de om care să își piardă capul.

- Suzetă, abia mă bucuram și eu că te-ai îndrăgostit... Când mi-ai zis: „Am cunoscut o fată” și-am văzut o luminiță în ochii ăștia triști de vacă privind în gol după ce i-a fost tăiat gâtul... Ca după-ai să strici tot și să-mi zici că e minoră!

Suzana și Alina merseră câteva clipe tăcute prin noaptea rece de iarnă. Mașinile treceau pe lângă ele, pe stradă. Suzana scoase un pachet de Sobranie dintr-un buzunar al gecii și își aprinse o țigară.

- Nu vrei să știi cum am cunoscut-o?

Alina se uită ostentativ în altă parte, la farurile mașinilor.

- Uimește-mă.

- La liceu, la maică-mea. E elevă acolo.

- Băga-mi-aș! Să fie căcat până la capăt. Tocmai acolo ți-ai găsit?! Nu puteai și tu să zici că te-a agățat pe vreun site de profil?!

- Dar n-am căutat-o! Nici nu știam că există, în pula mea! Adică o știam din vedere. Vine pe la noi, face meditații cu mama. Dar nu am schimbat mai mult de două vorbe cu ea.

Urmă o nouă tăcere.

- Ne-a făcut mama cunoștință, prima oară când a venit. Țin minte faza pentru că m-a enervat iar cu aerele ei de părinte împlinit. S-a lăudat ca o cretină că fata ei, adică eu, e absolventă de Drept și că urmează să plec în Anglia la masterat. Tipic mama. Creează niște momente din alea atât de penibile încât se aud greierii.

Alina continua să tacă și să privească trotuarul.

- Și apoi, acum vreo două săptămâni, mi-a zis mama că a organizat o sesiune de referate și m-a rugat să o ajut. Am acceptat cam în silă, îți dai seama. Dar m-am dus. Și... era și ea acolo.

- Păi și nu înțeleg. Cum dracu ați ajuns voi două să vorbiți? Adică, de unde și până unde... cum ai ajuns tu, Suzetă, să te gândești la ea în felul ăsta?!

- Asta a fost faza extraordinară! Ea singură a venit la mine. În pauza dintre prezentări. Avea o anumită privire. Se vedea că se gândise și că își făcuse curaj. Ceva de genul: „Acum ori niciodată.” Îmi aduc aminte că am văzut privirea aia și m-am simțit intimidată.

Suzana a continuat.

- Mi-a zis că-i place freza mea. Am stat dup-aia și m-am gândit că asta mă dă de gol, freza. Am freză de lesbiană. Părul ăsta scurt, îmi dă un aer masculin. Oricum, m-a pus în încurcătură. Știam că urmărește ceva, dar nu știam ce. Nici nu bănuiam.

- Frate, măcar ia-mi ceva de băut, dacă tot îmi povestești treburi din astea. Măcar să stau pe un scaun și să iau niște guri de bere, dacă tot trebuie să aud așa ceva.

Suzana râse, un pic stânjenită.

- Hai în Oxygen, e aici, aproape și nu cred că e prea multă lume în seara asta.

Fetele se opriră în fața unui local cu o siglă stridentă, luminoasă. Intrară și se se așezară la masă. O chelneriță foarte tânără le salută și le aduse un meniu soios. Comandară câte o bere. Suzana își aprinse o țigară. Alina se uita în jur, la oameni, la decor.

Afară era beznă. Suzana își ridică privirea și o întâlni pe cea a Alinei. Lăsă ochii în jos.

- Cum o cheamă?

- Mădălina.

Din nou tăcere.

- Pe scurt, mi-a zis că nu știe de ce simte că poate avea încredere în mine și că în același timp simte nevoia să spună cuiva. Să spună că ea crede că e atrasă de femei. A fost așa de dulce și de curajoasă când mi-a zis asta. M-a terminat, înțelegi? Mi-a zis că se uită în jurul ei și simte că nu poate avea încredere în nimeni. Dar că vrea atât de mult să se îndrăgostească... Și iar m-a privit, într-un fel anume. Ne-am scris zilele astea și... nu mai e mult până împlinește 18 ani.

Suzana aproape își înghiți ultimul cuvânt.

- Suzetă, ascultă-mă bine. Nu ai nevoie de acest rahat. Te pregătești să pleci în Anglia, te așteaptă o etapă nouă, oameni noi, interesanți. Fata asta, Mădălina, și-o fi dat seama că e lesbi și de-asta i s-a pus pata pe tine. Pentru că ești *singura* de care crede ea acum că se poate îndrăgosti. Nu ai nevoie de această complicație. Uit-o și vezi-ți de treaba ta, OK?

- Nu, Alina, nu înțelegi. Cred că Mădălina se consideră lesbiană tocmai pentru că și-a dat seama că e îndrăgostită de mine. Drumul a fost invers.

- Invers...

Cele două fete rămaseră tăcute, fiecare cu gândurile ei.

II

În după-amiaza aceea de septembrie i se întâmplase ceva ciudat. Nu era prima oară când citea poezii de dragoste. Ba chiar știa unele versuri pe de rost. Cuvintele unui bărbat răscolit de îndrăgostire; cuvintele unor femei nebune de dragoste. „Când el lipsește/ Lumea-i mormânt./ Mă pierd de jale/ Și nu mai sunt” scria Goethe, în *Faust*.

Nu. Nu era prima dată când citea versuri de dragoste. Un el către o ea sau o ea către un el. Empatiza. Dar pe acestea, de la o ea către o altă ea, le simțise drept în stomac, i-au dat lacrimile și nu a mai fost în stare să rostească vreo vorbă până seara târziu, când a intrat mama ei să o întrebe dacă îi este foame și ca să-i lase banii pentru meditație.

A doua zi avea să o revadă pe Suzana. „*My hair brushing her cheek/ My breast against hers/ Sane and insane/ Under this dirty rain*”.

III

Domnul Beale tuși scurt și îndepărtă o scamă imaginară de pe costumul impecabil. Se privi pentru o ultimă dată în oglinda băii și se duse spre sala principală. Luă lista de cupluri care urmau să încheie parteneriatul și o reciti. Primul cuplu, două cetățene de origine română, una în vârstă de 30 de ani, cealaltă de 25. Le rosti numele ca să se asigure că le va pronunța corect în cadrul ceremoniei. Primul era simplu: Suzana. Suzana. Da, era simplu. Al doilea nume însă avea niște căciulițe ciudate pe a-uri. „Mei-dei-lina... Mei-dei-lina”. Domnul Beale își scoase batista de mătase de la rever și își șterse discret fruntea. „Suzana and Mădălina”.

Evadare din cutia cu fluturi

ALEXA VĂSII

„Fluturile din cutia mov pe care o ține mereu în geantă nu știe nimic despre ea. Dar ea îl admiră. Îl invidiază. Ar fi suficient să deschidă cutia și el ar fi liber. O deschide. Fluturile nu-i mulțumește, știe doar să fie flutură și zboară.”

Închise cartea. Nu știa a câta oară citea acel fragment. Ce bine ar fi dacă ar exista și în viața reală o mână care să deschidă cutia! Și-ar fi dorit să urmeze drumul fluturului. Să evadeze. Doar că pereții cutiei în care trăia erau oameni, erau gânduri și nu puteau fi înlăturați.

Se așeză pe pat. Oftă și își trecu mâna prin părul blond. Își scoase cu grijă cerceii cu fluturi mici și îi puse în cutia de lemn în care își ținea bijuteriile. Se cufundă în perne și închise ochii. Se gândea la ochii lui frumoși, la părul negru. La mâinile lui puternice. La zilele în care nu se mai sătura privindu-l. La cum vorbeau până noaptea târziu, la cum îl privea când el adormea, la alunița de pe umărul drept.

Se ridică de pe pat și se opri la fereastră. Ningea atât de calm... Cum putea să fie natura așa de liniștită, când în suflet avea doar furtună? Se așeză din nou pe pat, dar se ridică imediat. Un

gând îi fulgerase mintea. Inima îi bătea repede. Fugi către dulapul din colțul celălalt al camerei și răscoli sertarul de sus. Le pusese într-o pungă mică de hârtie albă. Se tot împiedicase de ea prin cameră și o aruncase în sertar. De ce naiba nu o mai găsea acum, când avea în sfârșit nevoie de ea?

- Aha! spuse, gășind-o. Dar înainte de asta, trebuie să mai fac ceva.

Luă un pix și o foaie și se așeză la birou. Scria încet, de parcă ar fi fost la ora de caligrafie. O lacrimă îi fugi pe obraz.

Când termină, scoase din pungă de hârtie douăzeci de pastile albe și ovale, pe care i le recomandase medicul cu două zile înainte. Îi spusese să nu depășească doza de trei pe zi. Și îi mai spusese ceva, dar nu-și putea aminti ce. Oricum, nu asta era important.

Un drum spre bucătărie. Un pahar cu apă.

Vărsă conținutul pungii albe în pahar.

Se întinse pe spate, pe covor, pe paharul alături și scrisoarea în mână. Pastilele se dizolvau, dar prea încet. Nu conta, putea aștepta. Se gândea la ce a scris și la ce vor spune ceilalți atunci când totul se va fi terminat.

„Nu mai pot sta cu mine.

Te iubesc. N-am avut curaj să-ți spun.

Sunt ca un fluture închis într-o cutie. Unii se eliberează. Alții nu. Eu n-am știut cum. Evadează tu pentru amândoi.

Mereu cu tine,
A.”

Închise ochii.

Când intră în cameră și văzu corpul întins pe covor, simți cum un val invizibil se prăbușește peste el. Nu putea să respire. Citi scrisoarea, apoi se întinse și el pe covor. Răsufă ușurat și zâmbi. Închise ochii.

Dimineața se furișase în cameră. Pe covor erau întinși doi bărbați: unul blond, celălalt brunet. Lângă ei, paharul era plin.

Zboară!

ANDREEA TEODORESCU

Nu era frumoasă. Nu era bogată. Nu era nici măcar muncitoare sau intelectuală. Dar avea ceva. Iar eu după acel ceva m-am topit. Nu a fost cea mai mare greșeală din viața mea. Nici pe departe.

Am lăsat-o să se furișeze în intimitatea mea și să se joace cu fiecare părticică din ea.

Ce nebunie! Am patruzeci și doi de ani și îmi irotesc ore întregi visând la un omuleț care se plimbă prin lume, fără ca eu să îl mai pot ajunge. Aș vrea să se întoarcă, să trântescă iar ușa, să lase fereastra deschisă și apa curgând. Să mă întâmpine din nou cu același păr răvășit și cu aceeași privire enigmatică.

Am învățat că dragostea nu se măsoară în cuvinte sau atingeri, ci în intensitatea bățăilor inimii atunci când ești aproape de acea persoană.

Tremur de fiecare dată când aud pași pe holul blocului și tresar când telefonul sună. Știu că a zburat. Dar știu și că, la fel ca orice pasăre călătoare, se va întoarce. Asta e Terry, un pescăruș rebel care nu poate sta locului, care trebuie să navigheze pe multe ape și să cunoască atingerea multor întinderi de nisip.

Știu și eu să zbor, doar că nu cu aceeași viteză. Am învățat în prima noastră după-amiază împreună. În acea zi în care un copil nebun a intrat pe ușa muzeului de geologie. M-a scos în oraș... Aveam impresia că visez, că noaptea petrecută în brațele ei nu a existat, că sacoșele ei cu haine nu se află în casa mea și că părul acela de un roșu atât de intens nu a fost vreodată atins de mâinile mele. O priveam amuzată cum înfuleca porția cea mare de salată și nu reușeam să mai gândesc. Nu mai aveam capacitatea de a privi lucrurile obiectiv. Gândeam în imagini, în secvențe, în fotografii de un erotism aparte. Nu mă mai simțeam eu. Tot ce vedeam atunci în fața ochilor se putea traduce printr-un simplu pronume: ea.

Domnișoara s-a oprit din înfulecat și mi-a atras atenția printr-un singur cuvânt: „Ce!”. Mi-am revenit. Am băut o gură de apă și am tras aer în piept ca să-i pot răspunde. N-am apucat. Într-o fracțiune de secundă și-a aruncat privirea peste stradă și a fluierat, așa cum numai băieții de pe stadion știu să o facă. S-a ridicat, și-a luat geanta, m-a tras cu brutalitate de pe scaun și a luat-o la fugă.

Panică. Urlete. Nu știam ce vrea. Nu știam ce face. Nu înțelegeam și nu puteam să îi vorbesc. Așa a fost dintotdeauna: nu i-am putut vorbi.

Aveam ochii închiși, nu voiam să văd. Nu voiam să știu ce se petrece, ce o să-mi facă. În momentul în care mi-am simțit mâinile înfășcând o bară metalică și vântul răscolindu-mi fusta, bluza, părul, am deschis ochii. Zburam. În spatele unui camion de curierat. Eram speriată. Îmi era frică de mașini, de vitezoși, de aer. În timp ce eu îmi încolăcisem mâinile de bara mașinii, Terry s-a eliberat. Nu avea nevoie de echilibru, de susținere. Și atunci mi-am dat seama că am patruzeci de ani și că nu știu să zbor. Când mi-a desprins palmele de bara rece și m-a apucat ușor de mijloc, toată siguranța mea a trecut în mâinile ei.

Poate că am dat greș. Poate că am obosit, poate că am rămas la stadiul de piatră care caută stabilitate într-un cămin și nu într-o persoană. Mașina de curierat nu m-a învățat să râd, să strâng pe cineva cu adevărat în brațe sau să mă îndrăgostesc. Terry nu a reușit să mă dezvelească întru totul, m-a lăsat așa. A vrut să mă numească „doamnă”, „cucoană” și „romantică enervantă”. Din clipa în care ea m-a învățat să zbor, eu am legat-o de mine fără să-mi dau seama.

Nu am devenit un pescăruș. Eram altă specie. Acel gen de pasăre care așteaptă, se gândește, nu se lasă dusă de val, dar care e capabilă să își urmeze prada până la moarte. Un șoim.

Ca-n filme

VLADIMIR BORTUN

Într-o seară târzie de iunie, doi prieteni stăteau pe terasa unui restaurant din Charlottenburg, elegantul district din partea de vest a Berlinului.

- Am rămas noi doi, ca-n vremurile bune, zise Martha zâmbind.

- Da, ca-n vremurile bune... Adevărul e că a fost cea mai mișto perioadă din viața mea. Și acum îmi pare rău că n-am reușit să mă întorc.

- Și Lyon e frumos, n-ai de ce să te plângi.

- Da, însă a trebuit s-o iau de la capăt. Am și acolo prieteni, dar nu se compară cu grupul de-atunci din facultate, cu atmosfera, cu nimic.

- Ei... Da' lasă asta, mai bine povestește-mi despre tipul ăsta, Cătălin. Cum v-ați cunoscut?

- Poveste lungă, nu știu dacă...

- Cum adică nu știi?! Hai, povestește-mi! Știi că sunt curioasă.

- Bine. Cu ce să încep? Acum vreo doi ani, într-o seară de toamnă, mă plimbam prin Centrul Vechi al Bucureștiului cu încă un prieten, tot *gay*, dar doar prieten. Trebuia să ajungem la ziua unui fost coleg de liceu. Întârzasem deja, așa că am zis s-o scurtăm pe-o străduță laterală. Era întuneric. La un moment dat, am văzut pe dreapta, la câțiva metri în față, trei tineri rași în cap și îmbrăcați în negru. M-am speriat puțin, dar am mers înainte, sperând că o să-și vadă de-ale lor. Aveam aceeași senzație ca atunci când trec pe lângă un câine și mă rog să nu sară la mine. „Mă, voi sunteți poponari?” Inima a început să-mi bată repede. Nu ne-am oprit din mers. „Ia stați, mă, puțin! Sunteți poponari, nu?” S-au pus în fața noastră. Nu mai puteam înainta, așa că eu am rămas pe loc, iar amicul meu a făcut câțiva pași în spate. Veneau încet spre noi. Cel care vorbea ajunsese la doi pași de mine. „Zi, mă, ești poponar?” Mi-era teamă să-i spun că da, dar și rușine să mint. Nu zic nimic. „Hai, recunoaște! Se vede pe tine.” Îngaim un „Ce-ai, frate?”, încercând să par cât mai puțin *gay* cu puțință. În clipa următoare, dă să mă lovească, dar reușesc să mă feresc. Când să vină următorul pumn, ăsta care se pregătea să mă lovească se îndoaie din picioare și cade la pământ cu un icnet. Și văd un tip într-o geacă verde, habar n-am de unde apăruse. Unul dintre

amicii ăluia vine spre el, dar tipul îl pune imediat la pământ, cu o lovitură de picior. Al treilea o ia la fugă. Cei doi rămași pe jos se vaită de durere, cu mâinile la genunchi. Tipul în geacă verde ne spune să plecăm de-acolo, că poate mai vin alții. Eram năuc. Nu știam ce să zic. Parcă fusese o scenă de film, iar el era eroul salvator. Totul se întâmplase în câteva secunde. Ajungem pe o stradă mai luminată și apuc să-l văd la față. Nu era frumos, dar în lumina felinarelor și sub impresia momentului, știu că mi-a plăcut chipul lui – avea ceva nobil și curat. I-am zis mulțumesc de vreo zece ori, iar el a zâmbit și ne-a urat o seară bună. Nici măcar nu ne-a zis cum îl cheamă.

- Și cum ai păstrat legătura cu el?

- N-am păstrat. A trecut aproape un an până să-l revăd, din întâmplare, la o expoziție de fotografie. Arăta foarte bine și era îmbrăcat cu gust. Părea să fie singur, așa că m-am apropiat. Nu m-a recunoscut inițial, dar apoi și-a amintit. Ne-am retras într-un colț și am început să vorbim. Am aflat că era arhitect și avea 30 de ani, că trăise toată viața în București și visa să se mute la Barcelona, că îi plăcea să iasă în lume, dar și să fie singur, că iubea teatrul, tangoul, călătoriile și marea. Și mi-a mai spus că, de când era mic, înțelesese că pe lumea asta există omenie și neomenie, și că el trebuia să ia partea omeniei. La 14 ani se apucase de arte marțiale, ca să se apere de golani din cartier, iar la 20 avea centura neagră la *taekwondo*. Dar dacă ura ceva, era violența, chiar și dacă era necesară.

Când am plecat de-acolo eram deja îndrăgostit de el, deși nici nu știam dacă era *gay* sau *straight*. L-am întrebat dacă are chef de-o bere, dar trebuia să ajungă la o întâlnire. Am făcut schimb de telefoane și ne-am luat la revedere. M-am întristat, eram sigur că are pe cineva, cel mai probabil, o femeie. De-asta nici nu l-am sunat.

Numai că, după vreo două săptămâni, m-a sunat el și mi-a spus că vrea să meargă la un film, dar n-are cu cine. Am acceptat fără să stau pe gânduri. Era un film suedez, nu mai știu cum se numea, dar știu că ne-a plăcut. Ne-am dus într-o cafenea, unde iar am vorbit până au închis. Ei, din seara aia ne-am văzut aproape zilnic. Mai întâi am aflat că nu are pe nimeni, iar apoi mi-am dat seama că e *gay*. După trei săptămâni, eram împreună. Deja ne iubeam când a început relația propriu-zisă, iar azi ne iubim și mai mult, mai mult decât am sperat vreodată c-o să iubesc. Ce pot să zic... Sunt fericit, incredibil de fericit!

Martha îl luă de mână și îi zâmbi. Era și ea fericită pentru el.

Un punct de vedere

TUDOR DAN

Lumea e prăfuită. N-am ce să zic, mă dau cu cremă în fiecare zi, că nu-mi permit să-l fac de râs pe stradă. Dar zău că praful ăsta mă face să regret că nu sunt un papuc pufos de casă.

Bine, nici când suntem acasă nu sunt mulțumit. Eu și Dreptul am fost prieteni cu sandalele negre, fine, cu toc, de când ne știm. Dar într-o zi au dispărut. Le-au încălțat picioarele nervoase la repezeală, abia au apucat să ne spună pa. Mă obișnuisem cu ele și îmi plăcea să stăm de vorbă, mai ales când Dreptul nu putea să ne audă, descălțat puțin mai încolo. De la o vreme se tot poticnea și deja mă treceau toate apele gândindu-mă că dacă nu-și revine o să ne arunce la gunoi. Din câte îmi amintesc eu din zilele tinereții la fabrică, îmi jurase că n-o să ne despărțim niciodată. Măgarul.

Poate nu e vina lui, poate e a piciorului. Nu evită gropile, bordurile, nici măcar stâlpișorii de pe trotuarele largi din centru. Degeaba zic, și eu mă simt altfel în ultima vreme. Parcă mă strânge pielea. Nu, că iar ajung la praf și-mi sar șireturile de draci.

Ieri am întâlnit o pereche de sandale roșii, fără toc. Păreau noi și sprintene, și de ciudă am și călcat-o pe una. S-au retras repede, dar ceva mă face să cred că ne vom mai întâlni. Îmi știu piciorul, tinde să treacă mereu prin aceleași locuri.

Mai devreme, venisem acasă și mă bucuram împreună cu Dreptul de un moment de intimitate pe pătratul nostru de gresie. Când ușa ne izbește drept în călcăie și vedem ca prin ceață sandalele roșii. După o mișcare ciudată de sprijinire pe vârfuri (câteodată chiar mă oftic că nu pot să văd ce se întâmplă la celălalt capăt al picioarelor!), sandalele rămân timide lângă noi.

O să fie o noapte interesantă.

ȚIE CINE ÎȚI
VA DUCE
POVESTEA
MAI DEPARTE?

Februarie este...

.....
LUNA ISTORIEI LGBT
.....

www.accept-romania.ro

